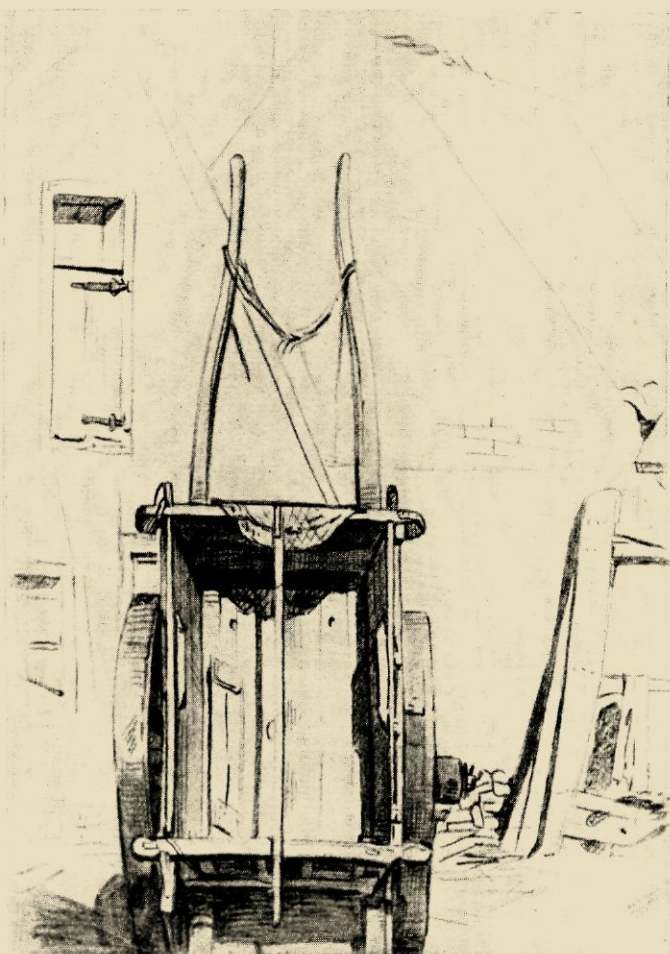

en als geen ander beleden. Een krachtige, gezonde zinnenlust, op een diepe ondergrond van melancholie, twee uitersten in zijn wezen, verbonden door zijn innigheid, zijn brandende fantasie en heerlijke humor. Als kunstenaar zal hij zich een meester, een volledig beheerser van zulke gaven betonen, door er het zware tafereel van zijn werk mede te doorlichten als met verhelderende noten, onopzettelijk, zonder ook maar een ogenblik te willen behagen. Wanneer hij, in Juni 1884, op het examen, voorafgaande aan de eigenlijke kamp om de Prix de Rome, tot onderwerp van zijn opstel *Iets over de Hollandsche Schilderkunst der 16e en 17e eeuw* kiest, en over de schilders in die tijd

Jac. van Looy: Schelpkar, Zandvoort. Ongeveer 1872.
Krijttekening - Huis van Looy, Haarlem

neerschrijft: „Iets wat hen nog bijzonder onderscheidt is dat zij er nooit naar hebben gestreefd te behagen, dat zij nooit *aardig* waren: ik bedoel daarmee, zij hebben nooit hun gebreken aangevuld, als een kokette vrouw met kunstmatige lichaamsdeelen, zich nooit laten dwingen door een algemeen heerschende smaak, noch hun kunst opgeschikt met de „queue de Paris” der Bevalligheid” — dan is het of hij daarmee, aan het eind van zijn studie-tijd gekomen, zijn plaats en „houding” als kunstenaar van te voren heeft willen bepalen; een kunstenaar, die terdege wist wat hij wilde, en wilde wat hij kon; een mens volkomen zichzelf bewust en met een vast geloof in zijn kunnen; schepper van een leven en een kunst, die in Zebedeus hun synthese zullen vinden.

Zebedeus, de nieuwe metamorphose van Johan uit *Gekken*, van een schilder dus, in wien het zuiverst „zien” belichaamd is. Maar tevens van een mijmeraar, grilligst dromer van het zo geziene, verlangend van een kinderlijk verstand te zijn, zoals hij dat